

§ 17.

Alle Tvivlspørgsmaal, denne Lov vedrørende, afgøres endeligt af Finansministeren.

§ 18.

Denne Lov gælder ikke for Færøerne.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

ad § 1.

Afløsning efter nærværende Lovforslag er en *Tvangssag*, forsaavidt som alle de i Forslaget ommeldte Afgiftsforpligtelser og en Del af de sammesteds nævnte Byrder *skulle* afløses. Da nu imidlertid Afløsningens Genstand paa en enkelt Undtagelse nær i sin Oprindelse er af ren privatretlig, kontraktmæssig Karakter, kunde der rejses Tvivl om, hvorvidt den ene Part i Kontraktsforholdet — Staten — havde Berettigelse til gennem en Lov egenmægtig at gribe ind i Forholdet og ensidig omforme de tidligere, gyldigt afsluttede Overenskomster. En saadan Tvivl vil dog ved nærmere Overvejelse vise sig overflødig. Hvis Tvangsafløsningen paa noget, selv et ganske underordnet Punkt, vilde stille de forpligtede ugunstigere end tidligere, maatte selvfølgelig enhver Tanke om en saadan Afløsning være udelukket. Men efter de foreslaaede Afløsningsvilkaar vil Forholdet netop være det omvendte. Efter Forslaget stilles der intet Krav til de forpligtede om at skaffe en Afløsningskapital til Veje, ej heller gøres Fordring paa større Terminsydelser end hidtil. Det forlanges kun, at de forpligtede endnu i en vis Aarrække skulle erlægge en Pengeydelse, som i intet Tilfælde vil være større end Værdien af den Ydelse, der hidtil er erlagt og fremtidig skal erlægges, hvis Forslaget ikke ophøjes til Lov, og alene gennem disse terminlige Ydelser fuldbyrdes Afløsningen efterhaanden, idet Ydelserne, der tidligere udelukkende have været Rentpræstationer, i Afløsningsperioden modtages som indeholdende saavel Renter som Afdrag, saa at Afgiftsforpligtelsen ved Afløsningsperiodens Udløb fuldstændig ophører. Herigennem indeholder de foreslaaede Afløsningsvilkaar i sig selv — bortset fra de i § 6 ommeldte Nedsættelser — en betydelig Begunstigelse for Afgiftsyderne. Til en Tvangsafløsning paa saadanne Vilkaar maa det være uforholdsmæssigt at indhente et udtrykkeligt Samtykke fra Afgiftsyderne; disse kunne ikke fremsætte anden Indsigelse mod den foreslaaede Afløsning end den bekendte Paastand om, at Gaver ikke kunne paatvinges, en Indsigelse, som paa Forhaand ikke kan ventes fremsat, saa meget mindre som der fra mangfoldige Sider gentagne Gange er udtalt et almindeligt Ønske om en Afløsning, en Indsigelse, som Staten, om nogle enkelte Afgiftsydere mod al Forventning skulde protestere, maa være berettiget til at lade upaaagtet, naar Forholdene i øvrigt tilraade en tvungen Afløsning. Og dette er formentlig netop Tilfældet, naar Afløsning overhovedet skal finde Sted. Alene gennem en Tvangsafløsning vil det være muligt at naa det i Kommissoriet antydede Maal: at faa Forholdet mellem Staten og dens Arvefæstere afviklet i størst muligt Omfang. Hvis Afgørelsen af, om Afløsning skal finde Sted, overlades til hver enkelt af de forpligtede, vilde der uden Tvivl blive en spredt Mængde Afgifter tilbage som uafløste, idet adskillige forpligtede efter Erfaringens Vidnesbyrd vilde undlade at forlange Afløsning enten af Mangel paa Interesse i Forholdets Afvikling, af Lyst til at stille sig i Opposition eller af andre Grunde. Og da det med Afløsningen forbundne, ret vidtløftige og kostbare Apparat nogenlunde vil blive det samme, hvad enten Afløsningen